

ΠΕΛΑΓΑ & ΠΕΣΚΑΔΕΣ

του Δημήτρη Σιμισιρίκη

Ο Δημήτρης Σιμισιρίκης αφηγείται ναυτικές ιστορίες από τη ζωή του στις μηχανότρατες, τη δεκαετία του '70, στις θάλασσες της Σενεγάλης, του Ατλαντικού και της Μεσογείου.

Το **Πέλαγα & πεσκάδες** είναι μια συλλογή από ναυτικές ιστορίες του Αλεξανδρουπολίτη Δημήτρη Σιμισιρίκη, ο οποίος νέος έκανε στις μηχανότρατες στις θάλασσες της Σενεγάλης. Στο βιβλίο αποτυπώνεται γλαφυρά η καθημερινότητα του ναυτικού από την πιο πεζή στιγμή έως την πιο συναρπαστική: έρχονται στη ζωή τα στέκια στο Ντακάρ και το αλισβερίσι με τους ντόπιους· αποδίδονται τα ατμοσφαιρικά πρωινά στα λιμάνια κι η καταχνιά του Ατλαντικού. Κι ακόμη τα περιστατικά κούρασης στο πλήρωμα, τα προβλήματα της μηχανής στα ψαράδικα βαπόρια, οι παραισθήσεις του ορίζοντα, αλλά και η νοσταλγία για την πατρίδα. Κι όλα αυτά αποδίδονται μέσα από την ολοζώντανη, «ψαράδικη» γλώσσα του Δημήτρη Σιμισιρίκη, ο οποίος, όπως λέει στην εισαγωγή, γράφει για να περάσει αυτή τη γλώσσα στις επόμενες γενιές.

Το βιβλίο **κυκλοφόρησε σε αυτοέκδοση τον Ιανουάριο 2021** και είναι διαθέσιμο ηλεκτρονικά στο www.pelagakaipeeskades.gr και σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία. Το κείμενο συνοδεύεται από το επίμετρο της Μαίρης Καιρίδη και τις σελίδες κοσμούν πρωτότυπα σχέδια σε μολύβι της εικαστικού Αλεξάνδρας Δαλάκα. Οι φωτογραφίες και οι χάρτες που πλαισιώνουν τις ναυτικές ιστορίες προέρχονται από το προσωπικό αρχείο του Δημήτρη Σιμισιρίκη.

Μέρος των εσόδων από τις πωλήσεις του βιβλίου θα διατεθεί στον Σύλλογο Γονέων – Φίλων Αυτιστικών Ατόμων Ν. Έβρου «Ο Άγιος Βασίλειος».

«Ο ήλιος, η υγρασία, το χαμηλό βαρομετρικό κάνουν τα κόκαλά σου να πονάνε. Το μυαλό δουλεύει αργά. Κάτι που συνέβη πριν δέκα λεπτά νομίζεις ότι έγινε χθες ή προχθές... χάνεις το χρόνο. Όλες οι μέρες είναι ίδιες, βασανιστικά ίδιες. Ζέστη, μούχλα, σκουριά, ιδρώτας, καυτά σίδερα, άπλυτα ρούχα ή πλυμένα στο επάριο (μάνικα) με θάλασσα. Ντουμάνι απ' το χασίσι πλώρα στο μπαλαούρο. Οι ψαράδες του ωκεανού στην άλλη τους ζωή δεν έχουν κόλαση. Κόλαση είναι η καυτή λαμαρίνα που πατάνε, το νερό που πίνουν από τα τέγκια* (τεπόζιτα) που μυρίζει μούργα και χλώριο, το φαγητό που δεν κατεβαίνει από τη ζέστη και το πετάνε στους γλάρους, το ουίσκι που τους καίει τα σωθικά, τα χάπια που παίρνουν κάθε μέρα για τη μαλάρια* (ελονοσία), οι πληγές στο μυαλό που δεν κλείνουν όσο κι' αν τις πλένεις με θάλασσα.»*